

DOMINGO 5 CORESMA Ciclo A

PRIMEIRA Ez 37, 12-14
Daréivo-lo meu Espírito e viviredes

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA PROFECÍA DE EZEQUIEL

Isto di o Señor:

-Velaí que eu vou abrir as vosas sepulturas,
e vouvos facer subir das vosas sepulturas, meu pobo,
e vouvos levar á terra de Israel.
Recoñeceredes que eu son o Señor,
cando eu abra as vosas sepulturas,
e cando vos faga subir das vosas sepulturas, meu pobo.
Vou poñer en vós o meu espírito
e vouvos facer revivir na vosa terra.
Así recoñeceredes que eu, o Señor, o digo e o fago
-é o Señor quen fala-.

SALMO RESP. Sal 129, 1-2. 3-4ab. 4c-6. 7-8
R/ (7): No Señor está o amor e a redención cumprida.

Desde os abismos chámote, Señor;
escoita, Señor, a miña voz.
Ten atentos os oídos
ao clamor da miña súplica.

Se ti levas conta dos pecados,
quen, Señor, se terá en pé?
Mais en ti está o perdón,
para te faceres respectar.

Eu espero no Señor, a miña alma espera;
eu confío na súa palabra.
A miña alma vólvese ao Señor,
máis do que os vixías á aurora.
Se os vixías esperan a aurora,

que Israel espere ao Señor,
pois no Señor está o amor
e a redención cumprida.
El é quen redime a Israel
de todos os pecados.

SEGUNDA Rm 8, 8-11
O Espírito de quen resucitou a Xesús de entre os mortos habita en vós

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA CARTA
DE SAN PAULO APÓSTOLO ÓS ROMANOS**

Irmáns e irmás:

Os que viven conforme á carne, non poden agradar a Deus.

Pero vós non vivides así, senón conforme o Espírito, posto que o Espírito de Deus habita en vós: se algún non ten o Espírito de Cristo, ese non é de Cristo. Se Cristo está en vós, o voso corpo certamente está morto por culpa do pecado, mais o Espírito é vida por causa da xustiza. Se o Espírito do que resucitou dos mortos a Xesús habita en vós, o mesmo que resucitou a Cristo dos mortos vivificará os vosos corpos mortais polo seu Espírito que habita en vós.

DOMINGO 5 CORESMA Ciclo A

EVANXEO Xn 11, 1-45 (longo)
Eu son a resurrección e a vida

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Había un enfermo, Lázaro de Betania, da aldea de María e da súa irmá Marta. María fora a que unxira ao Señor con perfume e lle enxugara os pés cos seus cabelos; o seu irmán Lázaro era o enfermo. Por iso, as irmás mandaron a dicirlle a Xesús:

- Señor, mira, o que amas está enfermo.

Ao oílo, dixo Xesús:

- Esta enfermidade non é para a morte, senón para a gloria de Deus, a fin de que por ela se glorifique o Fillo de Deus.

Xesús queríalles moito a Marta, á irmá dela, e mais a Lázaro. Anque oíu que este estaba enfermo, deixouse estar aínda por dous días no sitio onde se atopaba. Despois disto, díxolles ós discípulos:

- ¡Vaíamos outra vez á Xudea!

Os discípulos respondéronlle:

- Mestre, aínda non hai nada que te querían apedrar os xudeus, e vas ir outra vez alí?

Xesús replicou:

- Non hai doce horas de día? Se alguén camiña de día, non tropeza, pois ve a luz deste mundo; mais se alguén camiña de noite, tropeza, pois non hai luz nel.

En dicindo isto, proseguíu:

- Lázaro, o noso amigo, dorme; pero eu vouno espertar.

Dixéronlle entón os discípulos:

- Señor, se dorme, curará.

Xesús dicíao da morte. Pero eles coidaban que falaba do repouso do sono. Entón Xesús díxolles abertamente:

- Lázaro morreu, e alégrome por vós de non estarmos alí, para que creades. ¡Así que vamos onda el!

Díxolles entón Tomé -o chamado Xémeo- aos outros discípulos:

- ¡Vaíamos tamén nós morrer con el!

Cando chegou Xesús, atopouse con que Lázaro xa levaba catro días no sepulcro. Betania estaba preto de Xerusalén, a uns tres quilómetros: moitos dos xudeus foran onda Marta e

María para lles daren o pésame polo irmán. Cando oíu Marta que Xesús estaba chegando, saíulle ao encontro. María, en cambio, quedou na casa. Díxolle entón Marta a Xesús:

- Señor, se ti estiveses aquí, meu irmán non morrería; pero eu sei que, aínda agora, Deus che concederá calquera cousa que lle pidas.

Xesús díxolle:

- Teu irmán resucitará.

Marta respondeulle:

- Ben sei que resucitará na resurrección, no día derradeiro.

Díxolle Xesús:

- Eu son a resurrección e a vida. Quen cre en min, anque morra, vivirá; e todo o que vive e cre en min, non morrerá endexamais. Cres ti isto?

Ela respondeu:

- Si, Señor: eu creo que ti es o Cristo, o Fillo de Deus, que había de vir ao mundo.

E, ditas estas cousas, saíu e chamou por María, súa irmá, dicíndolle polo baixo:

- O Mestre está aquí e chama por ti.

Ela, ao oílo, ergueuse de contado e foi onda el. (Aínda non chegara Xesús á aldea, senón que estaba no mesmo sitio onde o atopara Marta). Entón os xudeus que estaban con ela na casa para lle daren o pésame, vendo a María que se ergueu de contado e saíu, foron detrás dela, coidando que ía á sepultura para chorar alí. María chegou onde estaba Xesús e, ao velo, caeu aos seus pés, dicíndolle:

- Señor, se ti estiveses aquí, non morrería meu irmán.

Ao ver Xesús que ela estaba chorando, e tamén os xudeus que viñeran con ela, apretóuselle o corazón e, profundamente conmovido, preguntou:

- Onde o puxestes?

Contestáronlle:

- Señor, ven ver.

E Xesús botouse a chorar.

Entón comentaban os xudeus: "¡Ai que ver como o quería!"

Pero algúns deles dixeron: "E logo este, que deu vista aos ollos dun cego, non podía facer que non morrese?"

Xesús estremecéndose de novo, chegou á sepultura. Era unha cova, e tiña unha pedra por riba.

Xesús ordenou:

- Arredade a pedra.

Marta, a irmá do finado, díxolle:

- Señor, xa cheira, que leva catro días.

Xesús contestoulle:

- Non che dixen que se cres, verás a gloria de Deus?

Arredaron entón a pedra. Xesús ergueu os ollos e dixo:

- Meu Pai, douche grazas porque me escoitaches. Eu ben sabía que ti sempre me escoitas, pero díxeno pola xente que está aquí, para que crean que ti me mandaches.

E dito isto, gritou con voz forte:

- ¡Lázaro, ven para fóra!

Saíu o morto; tiña os pés e as mans atados con vendas e a cara envolta nun sudario.

Xesús ordenoulles:

- Desenleádeo e deixádeo ir.

Entón, moitos dos xudeus que viñeran onda María, vendo o que fixo, creron nel.

DOMINGO 5 CORESMA Ciclo A

EVANXEO Xn 11, 3-7. 17. 20-27. 33b-45 (breve)

Eu son a resurrección e a vida

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

As irmás de Lázaro mandaron a dicirlle a Xesús:

- Señor, mira, o que amas está enfermo.

Ao oílo, dixo Xesús:

- Esta enfermidade non é para a morte, senón para a gloria de Deus, a fin de que por ela se glorifique o Fillo de Deus.

Xesús queríalles moito a Marta, á irmá dela, e mais a Lázaro. Anque oíu que este estaba enfermo, deixouse estar aínda por dous días no sitio onde se atopaba. Despois disto, díxolles ós discípulos:

- ¡Vaíamos outra vez á Xudea!

Cando chegou Xesús, atopouse con que Lázaro xa levaba catro días no sepulcro. Cando oíu Marta que Xesús estaba chegando, saíulle ao encontro. María, en cambio, quedou na casa. Díxolle entón Marta a Xesús:

- Señor, se ti estiveses aquí, meu irmán non morrería; pero eu sei que, aínda agora, Deus che concederá calquera cousa que lle pidas.

Xesús díxolle:

- Teu irmán resucitará.

Marta respondeulle:

- Ben sei que resucitará na resurrección, no día derradeiro.

Díxolle Xesús:

- Eu son a resurrección e a vida. Quen cre en min, anque morra, vivirá; e todo o que vive e cre en min, non morrerá endexamais. Cres ti isto?

Ela respondeu:

- Si, Señor: eu creo que ti es o Cristo, o Fillo de Deus, que había de vir ao mundo.

A Xesús apretóuselle o corazón e, profundamente conmovido, preguntou:

- Onde o puxestes?

Contestáronlle:

- Señor, ven ver.

E Xesús botouse a chorar. Entón comentaban os xudeus: "¡Ai que ver como o quería!". Pero algúns deles dixeron: "E logo este, que deu vista aos ollos dun cego, non podía facer que non morrese?"

Xesús estremecéndose de novo, chegou á sepultura. Era unha cova, e tiña unha pedra por riba. Xesús ordenou:

- Arredade a pedra.

Marta, a irmá do finado, díxolle:

- Señor, xa cheira, que leva catro días.

Xesús contestoulle:

- Non che dixen que se cres, verás a gloria de Deus?

Arredaron entón a pedra. Xesús ergueu os ollos e dixo:

- Meu Pai, douche grazas porque me escoitaches. Eu ben sabía que ti sempre me escoitas, pero díxeno pola xente que está aquí, para que crean que ti me mandaches.

E dito isto, gritou con voz forte:

- ¡Lázaro, ven para fóra!

Saíu o morto; tiña os pés e as mans atados con vendas e a cara envolta nun sudario.

Xesús ordenoulles:

- Desenládeo e deixádeo ir.

Entón, moitos dos xudeus que viñeran onda María, vendo o que fixo, creron nel.